

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa S. S.

przeciwko (...) „P.” w B.

o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 marca 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążania skarżącego kosztami zastępstwa
procesowego pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 września 2019 r. w sprawie V Pa (...) oddalił apelację powoda S. S. oraz apelację pozwanego „P.” w B. od wyroku Sądu Rejonowego w J. z 12 marca 2019 r. w sprawie IV P (...) zasądającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 28.409,79 zł tytułem wynagrodzenia za pracę oraz oddalającego powództwo w pozostałej części.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 39 w związku z art. 47 k.p. przez błędne zastosowanie oraz art. 8 k.p. przez niezastosowanie i zasądzenie na rzecz

powoda wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy w sytuacji, gdy był on zatrudniony w innym zakładzie pracy, gdzie otrzymywał wynagrodzenie, a nadto nie wykazał, aby w tym okresie pozostawał w gotowości do świadczenia pracy na rzecz pozwanego, jak również aby poszukiwał w tym czasie dodatkowego zatrudnienia, jak również w sytuacji, gdy z uwagi na długotrwały proces sądowy pomiędzy stronami (w tym czas postępowania kasacyjnego) okres pozostawania przez powoda bez pracy do czasu zgłoszenia przez niego gotowości do pracy trwał ponad dwa lata.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. z uwagi na jej oczywistą zasadność oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że jej oczywista zasadności wynika ze sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami art. 39 w związku z art. 47 k.p. przez ich błędne zastosowanie oraz art. 8 k.p. przez jego niezastosowanie, których naruszenie doprowadziło do wydania wyroku w sprawie, w której należało uznać roszczenie powoda za sprzeczne z powołanymi przepisami oraz oczywiście sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, tj. zasadami sprawiedliwości społecznej, bezpodstawnego wzbogacenia kosztem społeczeństwa za niewykonywanie żadnej pracy na rzecz pozwanego oraz kłóci się z zasadami moralnymi, a przede wszystkim z zasadą uczciwości.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje

postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr

494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia tej przesłanki przedsądu. Przede wszystkim w skardze zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz ocena prawna, iż powód po niezgodnym z prawem wypowiedzeniu umowy o pracę, co zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2019 r. (I PK 202/17), rozpoczął poszukiwanie nowego zatrudnienia, jednak nie udało mu się takowego zdobyć. Przede wszystkim powód znajdował się najpierw blisko okresu ochronnego, o którym mowa w art. 39 k.p., później zaś został nim objęty. Powód nie mógł liczyć na zatrudnienie w podmiotach samorządowych na terenie powiatu buskiego, ponieważ taki charakter miał pozwany związek, który go zwolnił. Następnie w 2016 roku powód miał wypadek samochodowy i przez pół roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Sąd ustalił również, że roszczenia powoda realizowały jego prawa w sposób umiarkowany, bowiem nie żądał on wynagrodzenia ponad miarę przysługujących mu roszczeń a roszczenie powoda o odszkodowanie dochodzone na podstawie prawa cywilnego za utracone korzyści zostało oddalone.

Ponadto celem procedury kasacyjnej nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś o kosztach orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę okoliczności sprawy oraz jej względy społeczne.